

РЕШЕНИЕ

№ 577

гр. София, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 28.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8063** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 203 и сл. от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

Образувано е по искова молба, депозирана от Ю. Д. М., [населено място], Област Софийска, [улица], чрез пълномощника ѝ адв. З. Н., САК против Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - София (ОД на МВР - София), с която е предявен иск, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за обезщетение в размер на 4 000 (четири хиляди) лева за неимуществени вреди, причинени ѝ в периода 01.12.2021 г. – 21.08.2023 г. от незаконосъобразно наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) – временно прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство, регистрирано на нейно име, за срок от 6 (шест) месеца и отнемане на свидетелството за регистрацията му ведно с 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] , въз основа на Заповед за прилагане на ПAM № 21-0353-000236 от 01.12.2021 г., издадена от полицейски орган – началник на Районно управление С. при ОД на МВР - София. В исковата молба се сочи, че ищцата е претърпяла сериозни страдания и битови неудобства в резултат на лишаването ѝ от ползването на превозното средство, с което се е придвижвала до месторабота - Пощенска станция Гара Л. и е ползвала при изпълнение на служебните си задължения, включващи и посещения на съседни

населени места, при изплащане на пенсии на възрастни хора. Твърди се, че селата Г., О., Г., Е. дол не се обслужват от обществен транспорт, поради което за процесния период на Ю. М. се е наложило да ползва услугите на свои познати, за да изпълнява тази част от служебните си задължения. Изложени са и твърдения за допълнително влошаване на здравословното ѝ състояние на фона на признатия значителен процент на намалена работоспособност. Сочи се, че документът за регистрация на автомобила и регистрационните табели са върнати по-късно, едва след приключване на съдебното производство по оспорване на административния акт, независимо, че срокът, за който е била наложена принудителната административна мярка е изтекъл по-рано. Претендира се и законната лихва върху обезщетението за периода от 04.07.2022 г. до окончателното му изплащане, както и направените разноски по делото.

Ответникът – Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - София, чрез процесуалния си представител – юристконсулт Й. Г., в представения на 16.10.2023 г. писмен отговор (л. 27 – л. 29), оспорва исковите претенции. Счита същите за неоснователни и моли съда да ги отхвърли. Застъпва становище за липса на доказателства, установяващи настъпили вреди, както и за наличие на причинна връзка между твърдяните в исковата молба и отменения административен акт, с който е наложена ПАМ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца, надвишаващ минималния, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Пълномощникът на ищцата поддържа предявените искиви претенции и в съдебното заседание. Счита, че са доказани по основание и размер и следва да бъдат уважени. Претендира заплащане на направените разноски съобразно представения по делото списък по чл. 80 от ГПК. В писмената си защита доразвива тезата за сериозните затруднения от битов и служебен характер, които е следвало да преодолява ищцата през процесния период, за да компенсира липсата на превозно средство при придвижването ѝ до работното място, а и до другите населени места, в които е следвало да изпълнява част от служебните си задължения.

В съдебното заседание и в представените писмени бележки, процесуалният представител на ответника поддържа становището, изразено и в писмения отговор за неоснователност на исковите претенции. Излага аргументи за недоказаност както на настъпилите вреди, така и на причинната връзка между твърдените от ищцата затруднения при придвижването и наложената ПАМ. Претендира юристконсултско възнаграждение. Поддържа възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение и счита, че същото следва да бъде намалено, на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, в случай, че съдът приеме за доказани исковите претенции.

Прокурорът от СГП е на становище, че исковите претенции са неоснователни и недоказани, и следва да бъдат отхвърлени.

Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

С влязло в сила на 04.07.2022 г. Решение № 4551 от 04.07.2022 г., постановено по адм. дело 652/2022 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 55 състав, е отменена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0353-000236 от 01.12.2021 г., издадена от полицейски орган, Началник на Районно управление (РУ) - С. при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - София, с която, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, е наложена ПАМ - прекратяване на

регистрацията на пътно превозно средство, регистрирано на името на ищцата Ю. Д. М. за срок от 6 месеца. Отнето е свидетелството за регистрация на МПС и са свалени двата броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

Принудителната административна мярка е била наложена затова, че на 01.12.2021 г. около 15,05 ч., движейки се по път 2-16 от [населено място] по посока на движение [населено място], на км. 31+100, МПС лек автомобил „К. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистрирано на името на ищцата Ю. Д. М., е било управлявано от Г. А. М., след като е бил лишен от правоуправление по административен ред. В хода на съдебното производство по оспорване на издадената Заповед, с която е наложена принудителната административна мярка – по административно дело № 652/2022 г. по описа на АССГ, е установено, че водачът, управлявал автомобила към момента на извършената проверка от органите на РУ – С., е съпруг на ищцата Ю. М., а моторното превозно средство, макар и регистрирано на нейно име е съпругеска имуществена общност (стр. 4 от мотивите на Решение № 4551/04.07.2022 г. – л. 9 от делото).

От представените доказателства в настоящото производство е видно, че на 25.03.2021 г. (приблизително 8 месеца преди налагане на ПАМ) по подадено Заявление декларация № 2857 от 02.02.2021 г. пред II състав на ТЕЛК към Университетска първа МБАЛ „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД – София, е издадено Експертно решение № 1063 от 25.03.2021 г. (по документи – л.11 – л.12 от делото), с което ищцата е преосвидетелствана за срок от 3 години - до 01.03.2024 г., като ѝ е определена трайно намалена работоспособност от 50% (установена за първи път на 07.11.2014 г.). В Решението е отразено, че ищцата работи като пощенски раздавач, а като неин постоянен и настоящ адрес, е посочен един и същ адрес в [населено място],[жк],[жилищен адрес].

По делото е представено Допълнително споразумение № 4 от 04.01.2017 г. към трудов договор (л. 34), сключено в [населено място], между представляващия „Български пощи“ ЕАД главен изпълнителен директор, в качеството на работодател и ищцата Ю. Д. М., съгласно което, считано от 07.01.2017 г. тя е била преназначена от длъжност „служител гише в Пощенска станция (Началник пощенска станция, V кат.), той и пощенски раздавач междуселищен, с място на изпълнение Пощенска станция [населено място], на длъжност – „пощенски раздавач“ (пощальон, доставъчна дейност), в Пощенска станция Гара Л., на непълно работно време – 4 часа за неопределен период от време, с „по дневно отчитане на работното време от 8:00 ч. до 12:00 ч.“.

Представена е типова длъжностна характеристика за длъжността „служител, гише в Пощенска станция (Н-к ПС, IV и V кат. – л. 35 – л. 41), той и пощенски раздавач в ПС“.

В показанията на разпитаната в съдебното заседание свидетелка Г. З. (л. 44 – л. 45) участвала като пълномощник на ищцата в съдебното производство по оспорване на Заповедта за прилагане на ПАМ, се съдържат данни за затруднения при придвижването на М. по повод влошеното ѝ здравословно състояние и значителните разстояния, които е следвало да изминава ежедневно в процесния период в изпълнение на трудовите ѝ функции. Сочи се, че невъзможността да ползва личното си превозно средство е предпоставяло движение в тъмната част на денонощието, което е затруднявало значително ищцата, особено в зимния период. Според свидетелката, не рядко при придвижването си ищцата е получавала травми от падания, поради непочистения сняг и заледените улици, което впоследствие е

налагало необходимост от ползване на чужда помощ при придвижване.

Така установените фактически обстоятелства не са спорни между страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Исковата претенция за обезщетение на имуществени вреди е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203, ал. 1 и чл. 204, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима. Вредите, чието обезщетяване се иска се твърди да са резултат на отменен административен акт. Искът е предявен от активно легитимирана страна – адресат на отменения административен акт – лицето, на чието име е регистрирано МПС с временно прекратена регистрация, съсобственик на автомобила, срещу надлежен ответник – ОД на МВР - София, в чиято структура е служител административният орган, издал отменената заповед – началникът на РУ - С..

Разгледана по същество исковата претенция е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Регламентираният принцип в чл. 7 от Конституцията на Република България за отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконни актове, действия и/или бездействия на нейни органи и длъжностни лица е детайлно уреден в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Тази отговорност се различава от отговорността по чл. 45 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), обусловена от общия принцип да не се вреди другиму.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда отговорност на държавата и общините за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, осъществени при или по повод изпълнението на административна дейност. Отговорността на ответната администрация може да бъде ангажирана при кумулативно наличие на следните предпоставки :

- 1) незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или на длъжностно лице,
- 2) причинени вреди от имуществен и/или неимуществен характер, настъпили непосредствено след неправомерния резултат
- 3) пряка причинна връзка между настъпилите вреди и незаконосъобразния акт, действие или бездействие.

Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявения иск е на ищеца, като съдът следва да приеме за ненастъпили тези от тях, които са останала недоказани. Липсата на който и да е елемент от фактическия състав предпоставя неоснователност на исковата претенция по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ответникът не оспорва наличието на първата от визираните предпоставки - отменен по съдебен ред, с влязло в сила на 04.07.2022 г. Решение № 4551 на състав на АССГ по адм. дело 652/2022 г., административен акт, издаден от полицейски орган – началник на Районно управление - С., към ОД на МВР - София – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0353-000236 от 01.12.2021 г., с която на ищцата Ю. Д. М. като собственик на МПС – лек автомобил „К. С.“ е наложена принудителна административна мярка, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца, отнемане на свидетелството за регистрация на МПС и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Спорният въпрос в настоящия казус е – твърдените в исковата молба затруднения при придвижването и изпитани страдания представляват ли неимуществени вреди за ищцата, настъпили като пряка и непосредствена последица от действието на

незаконосъобразния административен акт до отмяната му, или нямат връзка с административната дейност на служителите на ОД на МВР - София по повод налагането на ПАМ, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

Вредите в производството по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не се презюмират, а подлежат на пълно доказване от ищеца. Възприетите критерии в съдебната практика определят като непосредствени вредите, които следват противоправния резултат по време и място, а като преки – вредите, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на причинителя и настъпването им.

В приложения в настоящото производство съдебен акт по адм. дело 652/2022 г. по описа на АССГ, с който е отменена като незаконосъобразна Заповедта за налагане на ПАМ, е отразено, че тя е издадена по повод на извършена на 01.12.2021 г. проверка на водача на превозното средство, чиято регистрация е била временно прекратена, на основание чл. 171, ал. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Затова и твърденията в исковата молба, че за периода, за който е била наложена ПАМ ищцата е била лишена от възможност да се придвижва с личното си превозно средство до работното си място и да изпълнява възложените ѝ служебни функции може да бъде възприето като непосредствена последица от констатираното административно нарушение и санкционирането му с наложената ПАМ.

От друга страна, съдът счита, че ищецът не представи убедителни доказателства, които позволяват да се правят позитивни изводи за наличие на причинна връзка между наложената ПАМ и твърдените в исковата молба страдания и затруднения при придвижването по повод изпълнението на трудовите ѝ функции като служител на „Български пощи“ ЕАД.

На първо място, представените писмени доказателства, не дават основание да се приеме, че удостоверяват съществуващо към процесния период трудово правоотношение, по което ищцата е престирала труд и е следвало да изпълнява задължения извън района, в който се твърди да е адресната ѝ регистрация (постоянен и настоящ адрес в [населено място] – според представеното Експертно решение на ТЕЛК). В този смисъл, съдът отчита, че

допълнителното споразумение към трудов договор е от 04.01.2017 г. и макар и сключено за неопределено време, касае правоотношение на непълно работно време, представената длъжностна характеристика носи единствено подпис на ищцата, без да е отразена дата на връчване, съответно утвърждаване, а наред с това касае функционални задължения и функции, на заемана от ищцата в предходен период длъжност, доколкото в допълнителното споразумение от 04.01.2017 г. е посочено, че освен промяната в продължителността на работното време – от пълно на непълно се променя и мястото на работа – от ПС Л. на ПС Гара Л., както и заеманата длъжност – от Началник пощенска станция, той и пощальон, на само пощенски раздавач (пощальон, доставъчна дейност),

в допълнителното споразумение към трудовия договор се сочи, че мястото на работа е ПС Гара Л., но по делото не се представиха писмени доказателства, изхождащи от работодателя, които удостоверяват района, който се твърди да е обслужван от ищца в този период и задълженията, включени в изпълнение на трудовите ѝ функции.

Твърденията на свидетелката З. относно отдалечеността на населените места в близост до Гара Л. не са достатъчни, за да се направи категоричен извод, че изпълнението на трудовите функции на ищцата е изисквало посещението им ежедневно или периодично, с каква честота, както и че е било невъзможно да се

извършва с междуградски транспорт за разписанието, на който има публично обявена информация на сайта на [община].

Наред с това, в представеното допълнително споразумение към трудов договор е посочено, че ищцата престира труд при непълно работно време, в периода от 08:00 ч. до 12:00 ч., което поставя под съмнение твърдяното от свидетеля придвижване в зимния период от и до работното място единствено в тъмната част на денонощието.

В приложено Решение на ТЕЛК е посочено, че ищцата изпълнява задължения на пощенски раздавач, но липсват отразени забележки за евентуално несъответствие на трудовите функции с установеното значително намаляване на трудоспособността като резултат от посочените заболявания, въпреки че за първи път намалената трудоспособност е констатирана през 2014 г. От ищцата не са ангажирани и доказателства, установяващи влошаване на здравословното състояние в резултат на твърдяното лишаване от възможността да ползва собствения си автомобил в периода, в който е била прилагана отменената като незаконосъобразна ПАМ.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че в конкретния казус ищцата не представи доказателства, въз основа на които може да се направи категоричен извод, че в периода, за който е прилагана отменената като незаконосъобразна ПАМ – временно прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца, е претърпяла описаните в исковата молба неимуществени вреди, настъпили като пряка и непосредствена последица от лишаването от възможността да ползва превозното средство. Липсата на доказателства, въз основа на които може да се установят действително причинени болки и страдания, както и причинно – следствената връзка между отменения административен акт и твърдените затруднения при придвижването по повод изпълнението на трудовите функции на ищцата, изключва обективната отговорност на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

По изложените съображения предявената искова претенция и акцесорната за лихви по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

При този изход на спора и направеното своевременно искане от процесуалния представител на ответната страна, на основание чл. 203, ал. 2 от АПК във вр. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ищецът следва да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер, съобразен с изискванията на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24, предл. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно от 150 лева.

Мотивиран от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявеният иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ от Ю. Д. М., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника й - адв. З. Н., САК против Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - София за обезщетение в размер на 4 000 (*четири хиляди*) лева за причинени неимуществени вреди в периода 01.12.2021 г. – 04.07.2022 г. от незаконосъобразно наложена със Заповед за прилагане на ПАМ № 21-0353-000236 от 01.12.2021 г., издадена от началника на Районно управление С. при ОД на МВР - София принудителна административна мярка, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата – временно прекратяване, за срок от 6 (шест) месеца, на

регистрацията на моторно превозно средство – лек автомобил „К. С.“, рег. [рег.номер на МПС] , ведно със законните лихви върху претендираното обезщетение, считано от 04.07.2022 г. до окончателното му изплащане.

ОСЪЖДА Ю. Д. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - София, на основание чл. 203, ал. 2 от АПК във вр. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПрП, сумата от 150 (сто и петдесет) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: